

Opinion tvingar bort minister i Kuba

Opinion tvingar bort minister i Kuba

Kubas arbetsmarknadsminister visade på bristande omdöme, empati och verklighetsförankring när hon i Nationalförsamlingen hävdade att de tiggare som nu finns i Kuba egentligen bara är ute efter ett bekvämt liv. Efter en opinionsstorm och kritik från bland annat landets president lämnade hon sin post en dag efter uttalandet.

Kubas Nationalförsamling sammanträder

Det kubanska socialistiska projektet står inför aldrig tidigare skådade utmaningar, och de åtgärder som vidtagits för att undvika att kvävas av USA:s blockad har lett till ökad ojämlikhet och fattigdom. Som ni säger är nyckeln hur ledarskapet och befolkningen tar itu med dessa hårda realiteter. De senaste händelserna rörande en viss regeringsministers okänslighet och det utbredda förkastandet av hennes kommentarer är vägledande. Den här historien är värd att berätta.

Den 14 juli 2025 sade Kubas minister för arbete och social trygghet, Marta Elena Feitó Cabrera, till nationalförsamlingen att det inte finns några tiggare på Kuba, att människor förklarar sig som tiggare i jakt på ett enkelt liv, likaså de som putsar vindrutor på gatorna och de som samlar skräp i soptunnor, som faktiskt samlar råvaror utan att betala skatt(!)

Hennes kommentarer orsakade uppståndelse, både från allmänheten och regeringstjänstemän. President Miguel Díaz-Canel tog till orda för att förkasta ett sådant synsätt och en sådan attityd och med hänvisningar till Fidel Castros engagemang för social rättvisa. Kravet på social rättvisa, vid sidan av suveränitet, har varit avgörande för de kubanska revolutionärerna sedan kampen för självständighet. Den 15 juli lämnade ministern in sin avskedsansökan, som lästes upp på kvällsnyheterna.

Debatten i nationalförsamlingen fortsätter och delegater från olika stadsdelar och sektorer diskuterar de problem som de står inför och delar med sig av information om hur de hanterar dem. Anmärkningsvärt är den unga och etniskt blandade sammansättningen av församlingens delegater.

Isaac Saney (specialist på "Black Studies" och Kuba samt koordinatör för programmet Black and African Diaspora Studies (BAFD)). Han har en doktorexamen i historia från School of Oriental and African Studies - University of London.

?Säg inga lögnar, kräv inga lätta segrar?:

Den kubanska revolutionen, social sårbarhet och revolutionär etik

I ett av de mest bestående axiomen för revolutionär integritet uppmanade Amílcar Cabral - afrikansk befrielse teoretiker, frihetskämpe och martyr - dem som var engagerade i kampen för befrielse och rättvisa att '?inte ljuga och inte ta några lätta segrar?'. Denna föreskrift kräver sanningssägande, ödmjukhet och en obevklig konfrontation med verkligheten. Det står i motsats till demagogi, förnekande och frestelsen att dölja svåra sanningar för syns skull.

I dagens Kuba, där landet brottas med de djupgående effekterna av USA:s ekonomiska krig och interna sociala utmaningar, bekräftar president Miguel Díaz-Canel senaste uttalanden - som motsäger tidigare inkongruenta och minst sagt upprörande uttalanden av en nu avgående regeringsminister - om ojämlikhet och social utsatthet den kubanska revolutionens engagemang för Cabrals princip.

Långt ifrån att dölja sina svårigheter har revolutionen valt ärlighetens, etikens och humanismens väg - en väg som är svår men principfast.

USA:s ekonomiska belägring av Kuba är inte bara ett försök att destabilisera landets ekonomi, det är en medveten kvävningsstrategi. Den syftar till att framkalla internt missnöje, förvränga bilden av den kubanska regeringen och i slutändan avveckla den kubanska revolutionens landvinningar. Detta är ett utnötningskrig, som inte bara bedrivs med ekonomiska sanktioner och handelsrestriktioner utan också med en spärrelad av desinformation och psykologisk krigföring. I detta klimat blir varje felsteg av den kubanska regeringen eller brist i det kubanska samhället överdrivet och till ett vapen. Följden blir att brister som är inneboende i varje politiskt och ekonomiskt system - särskilt under tvång - framstår som unika misslyckanden för socialismen. Detta är dock inte tecken på ideologisk kollaps, utan snarare indikatorer på hur obevkligt revolutionen attackeras.

Trots detta obevkliga tryck fortsätter det kubanska revolutionära ledarskapet att ägna sig åt en kritisk självutvärdering. I sina kommentarer till nationalförsamlingens kommission för ungdomar, barn och kvinnors jämställdhet drar sig president Díaz-Canel inte för att erkänna att landet står inför allvarliga utmaningar: Från ekonomiska snedvridningar och förvärrad ojämlikhet till sociala beteenden som återspeglar en nedbrytning av sociala, samhälleliga och familjeband. Men istället för att förneka eller utse syndabockar efterlyser han lösningar som är förankrade i etik och rättvisa. '?Revolutionen döljer inte sina problem?', förklarade han. '?Den tar itu med dem med etik och social rättvisa, även under extrema omständigheter?'

Denna uppriktighet är inte svaghet - det är revolutionär styrka. Det är precis vad Cabral efterlyste: en orubblig ärlighet som inte förminskar svårigheter men som inte heller överger hoppet. Díaz-Canel insisterande på att detta är '?våra problem?' - våra hemlösa, våra utsatta samhällen, våra sociala ojämlikheter - är ett bevis på revolutionens bestående humanistiska kall. Detta är inte en regering som förnekar de marginaliserade; den omfamnar sin plikt gentemot dem. Det finns ett erkännande av att sårbarhet inte är en avvikelse i det revolutionära samhället utan en konsekvens av både inre och yttre påtryckningar, och därför kräver samordnade, medkännande och ihärdiga åtgärder.

Den kubanske presidentens etiska inramning av politiken är ett eko av en annan av Cabrals grundläggande insikter: att revolutionär kamp inte bara handlar om materiella vinster utan om värdighet, sanning och värderingar. Díaz-Canel återopade den kubanske revolutionäre intellektuelle Armando Hart för att understryka att '?lagen som ett uttryck för social rättvisa?' och '?etikens som ett uttryck för sanning?' måste vägleda revolutionen. Därmed tillbakavisar han ytliga eller känslolokala analyser av Kubas sociala svårigheter. Han varnar för arrogans och avståndstagande och uppmanar i stället till '?känslighet?', '?mänsklig värme?' och '?anständigt uppträdande?' när det gäller att ta itu med landets djupaste sociala sår.

I detta syfte har revolutionen lanserat mer än trettio riktade sociala program, som syftar till att lindra villkoren för utsatta befolkningsgrupper. Detta är inte symboliska gester utan materiella åtaganden, finansierade trots den förkrossande vikten av en blockad som försöker förneka Kuba ens de grundläggande resurser som krävs för att styra landet. Förekomsten av dessa program - som stöds av politisk vilja, etisk klarhet och folkligt deltagande - visar att revolutionen inte har gett upp sina grundläggande löften. Den fortsätter att sträva, under extremt svåra förhållanden, mot ett samhälle där ingen lämnas på efterkälken.

Det som gör Kubas ställningstagande särskilt kraftfullt är dess vägran att göra anspråk på enkla segrar. Det skulle vara frestande, särskilt under belägring, att projicera en bild av framgång utan kris. Men revolutionen vägrar sådana självbelåtna illusioner. Som Díaz-Canel säger: "Vi vet att våra problem har förvärrats... Men revolutionen inser att det finns orsaker som har lett till den här typen av problem, och därför måste revolutionen... planera hur vi ska lösa dem, i vetskap om att det är en lång kamp." Erkännandet av att utvecklingen kommer att vara långsam och ojämn, att alla problem inte kan lösas på en gång, är ett bevis på revolutionär mognad - inte på defeatism.

Denna politiska och moraliska klarhet är desto mer betydelsefull med tanke på de avhumaniserande berättelser som sprids av imperialistiska och monopolmedier, som försöker framställa Kuba som en misslyckad stat. Mot denna kör av cynism hävdar den kubanska revolutionen en annan sanning: att ett folk som är ärligt om sina svårigheter, som förblir engagerat i rättvisa trots motgångar och som upprätthåller solidaritet som en vägledande princip, inte är besegrad.

Att hålla ut och fortsätta att utvecklas under belägring, att fortsätta att bygga ett samhälle med rötter i värdighet, jämlikhet och etik trots knapphet och yttre aggression, är inte ett misslyckande. Det är en revolutionär prestation. Därför förblir den kubanska revolutionen trogen Cabrals uppmaning - inte bara i sin vägran att ljuga eller göra anspråk på lätta segrar, utan i sin fortsatta strävan att kämpa, konfrontera och bry sig.

Medan Kuba uthärdar ett pågående ekonomiskt krig som är utformat för att förstöra den kubanska regeringens förmåga att uppfylla sina löften och åtaganden gentemot det kubanska folket och undergräva önationens sociala struktur, har Kuba valt den hårdare men mer principfasta vägen. Man ser sina problem i vitögat, erkänner sina brister och söker lösningar genom kollektiva åtgärder och moraliskt ansvar. Detta engagemang för revolutionär etik och humanism är kanske det starkaste beviset för att den kubanska revolutionen, trots vad vissa kanske anser vara oöverstigligen odds, fortfarande är levande, värdig och revolutionär. Genom att hedra Amílcar Cabrals tidlösa ord visar den världen vad det innebär att kämpa för rättvisa och verklig frigörelse med ärlighet, mod och beslutsamhet.

Johana Tablada, FB 250715 (ZT)